

Arrest

nr. 154 247 van 11 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2015 tot terugdrijving (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2015 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUE, die *loco* advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, wordt op 9 oktober 2015, komende van Conakry, tegengehouden aan de grenscontrole. Er wordt haar een beslissing tot terugdrijving ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op 09/10/2015 om 10.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL werd door ondergetekende, inspecteur P.P.

de heer / mevrouw :

naam B. voornaam A. O.

geboren op 10.03.1989 te Conakry geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee wonende te [...]

houder van het document Paspoort Guinee nummer 000038113

afgegeven te DCPAF op : 08.12.2014

houder van het visum nr. 512755844 van het type C afgegeven door Franse ambassade te Conakry

geldig van 05.10.2015 tot 19.11.2015

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Conakry met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(…)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs te komen. Ze beschikt hiervoor over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) die haar toeristisch motief in Parijs kunnen staven. Betrokkene verklaart dat ze na haar verblijf in Parijs zal ze doorreizen naar Grenoble om vrienden te bezoeken, doch kan ze geen namen, adressen of telefoonnummers van vrienden voorleggen en weet niet hoe ze van Parijs naar Grenoble zal reizen. Tevens kan ze voor haar verblijf in Grenoble geen hotelreservatie voorleggen en weet ze niet waar ze dan zal verblijven. Bovendien had ze bij haar visumaanvraag gesteld op familie- en vriendenbezoek te komen en te verblijven in Montevrain. Hierdoor komen de door haar aangehaalde motieven niet overeen met de elementen aangehaald bij haar visumaanvraag.

(…)”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 9 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 10 oktober 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5.3 van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 (hierna: Schengenuitvoeringsovereenkomst), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

De verzoekende partij laat gelden dat zij bij de Franse ambassade een volledig dossier heeft ingediend op basis waarvan haar een visum werd afgeleverd. Zij stelt slechts in transit te zijn en geen intentie te hebben de Belgische grenzen over te steken. Ze heeft immers geen enkel belang om in Europa te blijven, aangezien zij een goede job heeft die haar toelaat een waardig leven te leiden. Zij meent dat de Belgische Staat artikel 5.3 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst schendt door haar te verhinderen haar reis naar Frankrijk verder te zetten, terwijl zij hier niet gesignaleerd staat op de nationale signaleringslijst. Bovendien maakt het bestuur volgens haar een foute toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet nu niet is aangetoond dat zij ten laste zou zijn van de publieke diensten. Zij stelt tenslotte te beschikken over een visakaart en in staat te zijn om de reservatiekosten te betalen.

3.3.2.2.1. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5.3 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, wordt er op gewezen dat deze bepaling werd opgeheven door de

Verordening 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Het middel is in die mate onontvankelijk.

3.3.2.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij verklaart voor toerisme naar Parijs te komen, doch hiervoor over geen enkel document beschikt dat haar toeristisch motief in Parijs kan staven, dat zij verklaart dat ze na haar verblijf in Parijs zal doorreizen naar Grenoble om vrienden te bezoeken, doch geen namen, adressen of telefoonnummers van vrienden kan voorleggen en niet weet hoe ze van Parijs naar Grenoble zal reizen, dat ze tevens voor haar verblijf in Grenoble geen hotelreservatie kan voorleggen en niet weet waar ze dan zal verblijven en dat ze bovendien bij haar visumaanvraag had gesteld op familie- en vriendenbezoek te komen en te verblijven in Montevrain, zodat de door haar aangehaalde motieven niet overeenkomen met de elementen aangehaald bij haar visumaanvraag. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;"

In toepassing van deze bepaling wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart voor toerisme naar Parijs te komen, doch hiervoor over geen enkel document beschikt dat haar toeristisch motief in Parijs kan staven, dat zij verklaart dat ze na haar verblijf in Parijs zal doorreizen

naar Grenoble om vrienden te bezoeken, doch geen namen, adressen of telefoonnummers van vrienden kan voorleggen en niet weet hoe ze van Parijs naar Grenoble zal reizen, dat ze tevens voor haar verblijf in Grenoble geen hotelreservatie kan voorleggen en niet weet waar ze dan zal verblijven en dat ze bovendien bij haar visumaanvraag had gesteld op familie- en vriendenbezoek te komen en te verblijven in Montevrain, zodat de door haar aangehaalde motieven niet overeenkomen met de elementen aangehaald bij haar visumaanvraag. Deze motieven vinden alle steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoekende partij niet betwist. Dat de verzoekende partij bij de Franse ambassade een volledig dossier heeft ingediend op basis waarvan haar een visum voor Frankrijk werd afgeleverd, doet hieraan geen afbreuk.

Door aan te voeren dat zij slechts in transit is en geen intentie heeft om de Belgische grenzen over te steken, dat zij geen enkel belang heeft om in Europa te blijven, aangezien zij een goede job heeft die haar toelaat een waardig leven te leiden, en dat zij over een visakaart beschikt en in staat is om de reservatiekosten te betalen, toont de verzoekende partij niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste gegevens op kennelijk onredelijke wijze toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Met een dergelijke uiteenzetting toont de verzoekende partij niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Voor zover de verzoekende partij nog aanvoert dat het bestuur een foute toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet maakt, nu niet is aangetoond dat zij ten laste zou zijn van de publieke diensten, faalt het middel naar recht, nu artikel 3 van de Vreemdelingenwet nergens bepaalt dat voor het nemen van een beslissing tot terugdrijving moet worden aangetoond dat een vreemdeling ten laste van de publieke diensten is.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.3.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend vijftien door:

Dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevr. S. SOETINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. SOETINCK

D. DE BRUYN